

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.216/2014/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Balogh Éva ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű felperes neve I. rendű és II.rendű felperes neve II. rendű (mindketten: cím) felpereseknek - dr. Molnár Zoltán ügyvéd ügyintézője mellett a Molnár és Tóth Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt I.rendű alperes neve I. rendű, II.rendű alperes neve II. rendű, III.rendű alperes neve III. rendű (mindannyian: cím) alperesek ellen ingók kiadása iránt indított perében az Egri Törvényszék 2.P.20.033/2011/49. sorszámu ítélete ellen a felperesek által 51. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alpereseknek 15 nap alatt 27 000 (Huszonhétezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) forint együttes fellebbezési költséget és az államnak külön felhívásra 494 000 (Négyszázkilencvennégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A **M. ..62/4** helyrajzi számú lakóházas, 1079 m² területtel nyilvántartott ingatlan a II. rendű alperes tulajdonában áll, azt az I. rendű alperes javára haszonélvezeti jog, a ... Jelzálogbank Zrt. javára elidegenítési és terhelési tilalommal biztosított jelzálogjog terheli. Az ingatlanra 2008. szeptember 15-én az I. rendű felperes adásvételi előszerződést, 2009. február 24-én adásvételi szerződést kötött, a 92 311 euró vételár kiegyenlítéséig az eladó a tulajdonjogát fenntartotta. A birtokba adás 2008. szeptember 16-án megtörtént, az 1 000 000 forint foglalót az I. rendű felperes nem fizette meg.

A **M. ..62/3** helyrajzi számú, 1049 m² területtel nyilvántartott ingatlan a III. rendű alperes tulajdonában áll, azt a II. rendű alperes javára haszonélvezeti jog, a ... Jelzálogbank Zrt. javára elidegenítési és terhelési tilalommal biztosított jelzálogjog terheli. Erre az ingatlanra a II. rendű felperes kötött 2008. szeptember 15-én adásvételi szerződést, aszerint 48 000 000 forint vételár kiegyenlítéséig az eladó a tulajdonjogát fenntartotta, és akkor lép a vevő

birtokba is. Az élettárs felperesek az I. rendű felperes kiskorú gyermekével ezt az ingatlant is birtokba vették 2008. novemberben. 2009. február 24-én a szerződést felbontották, és új szerződést kötöttek hasonló feltételekkel. A vételár kifizetése hiányában az eladók a szerződéstől 2009. május 13-án keltezett nyilatkozatukkal elálltak.

A két ingatlant a felperesek 2009. május 7-én hagyták el, ott iratokat, ruhaneműt, egy gyermek íróasztalt, két párnát, két paplant, négy törölközőt, konyharuhákat, élelmiszereket, tisztító- és tisztálkodó szereket hagytak, és a költségükön beszerelt 350 000 forint értékű gázkazán is visszamaradt. A II. rendű alperes a felperesek iratait a **Gy.-i Rendőrkapitányságon** leadta, a ruhaneműket pedig utóbb, lomtalanításkor kidobta.

A felperesek a keresetükben 142 ingóság kiadására vagy azok 6 174 600 forint értékének az egyetemleges megfizetésére kérték az alpereseket kötelezni.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Védekezésük szerint a felperesek 100 000 forint értékű ingóságot és iratokat hagytak vissza. Beszámítási kifogással az I. és a II. rendű alperes az I. rendű felperessel szemben 1 000 000 forint foglaló, a II. rendű alperes a két ingatlan használata ellenében 1 260 000 forint használati díj igényt érvényesített. A III. rendű alperes védekezése szerint a kiadni kért dolgok birtokába nem jutott.

A felperesek a beszámítási kifogás elutasítását kérték: a foglaló iránti követelést a beszerelt gázkazán 350 000 forint értékének és az I. rendű felperes által a II. rendű alperesnek adott 2 000 euró kölcsönnek a beszámításával, a használati díj iránti követelést kikötés hiányában.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította és egyetemlegesen kötelezte a felpereseket az egyetemleges jogosult alpereseknek 395 000 forint perköltség, az államnak 430 440 forint illeték megfizetésére.

Az indokolása szerint a perben a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a felpereseknek kellett bizonyítani azt, hogy a követelt ingóságok az ő tulajdonukat képezték, a megjelölt értékűek voltak, az ingatlanok visszaadásakor azok területén voltak, jelenleg is az alperesek birtokában vannak, az 1 000 000 forint foglalót teljesítették, az I. rendű felperes a II. rendű alperesnek kölcsönt nyújtott.

A felperesek által kiadni kért ingóságokról csatolt, 2008. október 25-én és november 28-30-án készült fényképekkel az elsőfokú bíróság csupán azt találta bizonyítottnak, hogy egy televízió, egy házimozsi-rendszer, egy tv-állvány és négy festmény 2008. ősze előtt is a felperesek birtokában volt. Kiemelte, hogy **K. Mné, M. K., K. E., B. J.** tanúk 2008. őszén, illetve 2009. elején és kora tavaszán jártak az ingatlanokban. Az I. rendű felperes tanúként meghallgatott nagykorú gyermeke, **M. K.** a legtöbb tárgyról nem tudott nyilatkozni, a felperesek tulajdonaként két menyasszonyi ruhát, szobanövényeket, két tv-állványt, két hangszórót, egy-egy ágyneműt, televíziót, kenyérsütő gépet, mikrohullámú sütőt, festményt, nyitott polcos szekrényt, gyerekfüggönyt, sífelszerelést, borospoharakat azonosított. **K. E.**, a II. rendű felperes gyermeke bézs színű ülőgarnitúrát, könyvespolcot, televíziót, dvd-lejátszót és házimozsi-rendszert azonosított. A II. rendű felperes édesanyja, **K. Mné** több ingóságot nevezett meg olyanként, amelyet ő ajándékozott a felpereseknek.

Vallomása szerint a felperesek a **M.-i** tartózkodásuk alatt vásároltak egy-egy franciaágyat, gyerek íróasztalt, széket és szekrényt. A felpereseket **M.-re** költöztető **B. J.** fuvarozó szekrényt, ágyat, hűtőgépet, mosógépet, televíziót és számítógépet nevezett meg azonosításra alkalmas jellemzőik nélkül.

Az alperesek a berendezési tárgyakat a tulajdonuknak állították, míg a felperesek szerint ilyen mindössze a kisebb házban egy-egy régi szekrénysor, franciaágy, gáztűzhely, a másikkban beépített konyhaszekrény, fekete bőr ülőgarnitúra volt. **A. I., T. B. Sz. és L. I. Gné** tanúk vallomása szerint a felperesek ott tartózkodása idején a korábbiakhoz képest a két ház berendezése alapvetően nem változott. **L. I. Gné** a felperesek által kiadni kért üvegasztalt és a hozzá tartozó székeket a felperesek beköltözése előtt is ott lévőnek állította.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével a felperesek tulajdonaként az I. rendű felperes által készített festményeket, egy televíziót, egy házimozsi-rendszert, tv-állványt és poharakat találta egyértelműen megállapíthatónak. Nem bizonyították a felperesek ugyanakkor azt az állításukat, hogy 100 000 forintot meg nem haladó értékű ruhanemű és gyermek íróasztal kivételével az ingóságok 2009. május 7-ét követően az alperesek birtokába kerültek.

Az elsőfokú bíróság utalt a II. rendű alperes feljelentésben tett előadására, amely szerint a vételár megfizetésének határidejét 2009. május 6-án 16.00 óráig szóban meghosszabbították. Miután ez eredménytelenül telt el, telefonon felszólította a II. rendű felperest az ingatlan elhagyására, aki reggelig kért erre időt. Rámutatott arra, hogy a felperesek a perben ellentmondásos nyilatkozatokat tettek arra, hogy az ingatlanokat milyen körülmények között hagyták el. A II. rendű felperes a keresetlevelében azt adta elő, hogy munkából, a gyermekük pedig az óvodából hazatérve nem tudott bejutni és hasonlóképpen nyilatkozott az I. rendű felperes is a személyes meghallgatása során. Utóbb a II. rendű felperes az I. rendű felperes napokkal korábbi Milánóba utazását és a kiskorú gyermek édesapjánál való tartózkodását állította azzal, hogy egyedül volt **M.-n**. Az óvodavezető írásbeli nyilatkozata szerint azonban a felperesek már április 1-jén bejelentették az óvodában, hogy az I. rendű felperes gyermeke a folyó oktatási évben már nem jár oda, mert külföldre utaznak. A felperesek távozását követően az ingatlanokban megfordult **M. Zs. Z.** tanú vallomása szerint a helyiségek ki voltak ürítve. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezt erősíti az a körülmény is, hogy a vételár megfizetésének április 25-i határideje eltelte miatt a felperesek alappal számíthattak az alperesek elállására és arra, hogy az ingatlanokat el kell hagyniuk. Az adásvétel megghiúsulását követő 2009. május 21-i elszámoláskor felvett jegyzőkönyv szerint a II. rendű alperes az 1 000 000 forint megfizetése esetére vállalta a felperesek ruhaneműinek a kiadását. A jegyzőkönyv egyéb ott maradt ingóságot nem említ, ami az elsőfokú bíróság szerint szintén arra utal, hogy a felperesek mást valóban nem hagytak hátra.

A hátramaradt ingóságok értékét az alperesek nyilatkozatával egyezően 100 000 forintban határozta meg felperesi bizonyítás hiányában.

Az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak a felperesek által állított kölcsönt sem. **V. Ané** tanúvallomása alapján mindössze az volt megállapítható, hogy tőle kértek a felperesek 2 000 eurót kölcsön albérleti díjra, amit utóbb vissza is fizettek. A gázkazán értékét a felek egyezően határozták meg 350 000 forintban, a felperesek a használati díj alperesek által megjelölt összegét nem vitatták.

Az elsőfokú bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 193. §-ának (1) és (2), a 320. §-ának (1), valamint a 319. §-ának (3) bekezdése felhívásával úgy foglalt állást, hogy az I., illetve a II. rendű alperes a bizonyítottan birtokukba került egy gyerek íróasztal és különböző ruhadarabok értékével tartozik helytállni. Az elállás folytán az adásvételi szerződések a megkötésükre visszamenő hatállyal megszűntek, a felperesek kötelesek az ingatlanok használatáért a nem vitatott 1 260 000 forint használati díj fizetésére. Az alperesek beszámítással érvényesített, a felperesek alapos követelését meghaladó igényére tekintettel, illetve a III. rendű alperes esetében a birtoklási jog hiányára utalással a keresetet elutasította.

A pervesztes felpereseket a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesek jogi képviselőjével felmerült perköltsége, és a meg nem fizetett illeték megfizetésére.

A felperesek a fellebbezésükben az első fokú ítélet kereseti kérelmük szerint történő megváltoztatását, másodlagosan a Pp. 252. §-ának (2) és (3) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezését kérték. Indokolásuk szerint a **m.-i** ..62/3 helyrajzi számú ingatlanra kötött adásvételi szerződés 5. pontja kifejezetten tartalmazta azt, hogy az ingatlant a részükre az alperesek kiürített állapotban adják át, az ingóságokat az ingatlanból elszállítják. A szerződés felbontása a kialakult birtokállapotot nem érintette. Az ingatlanokat nem az ingóságokkal együtt vásárolták meg és azokat az alperesek a birtokba adáskor használatukba sem adták. Így a beköltözésüket követően készült fényképeken látható ingóságok szükségszerűen az ő tulajdonuk. Igazolták, hogy azok egy részét a beköltözéskor kisteherautóval szállították, a kisgyermekükkel hónapokig lakott ingatlanok mindazon felszerelési, berendezési és személyes használati tárgyakkal be voltak rendezve, amelyek egy rendezett színvonalú családi élethez nélkülözhetetlenek. Az ingóságok elszállítását igazoló bizonyíték nem merült fel, a tanúk igazolták, hogy az alperesek azt nem tették lehetővé, az ingóságok az ingatlanok visszaadásakor azok területén voltak.

A másodlagos fellebbezési kérelmük indokaként az elsőfokú eljárásnak a bizonyítás lefolytatására vonatkozó szabályai lényeges, a tárgyalás megismétlését, illetőleg kiegészítését szükségessé tevő megsértésére hivatkoztak. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás terhére tévesen telepítette rájuk. Figyelmén kívül hagyta, hogy a ..62/3 helyrajzi számú ingatlanra kötött adásvételi szerződés szerint az eladó kiürített állapotban vállalta a birtokba adást. Ez a birtokba adás körülményeit hitelt érdemlően bizonyítja. Ennek megfelelően a tulajdonukat kell vélelmezni a beköltözést követő fotókon látható tárgyakra és azokra, amelyeket **K. Mné** bocsátott a tulajdonukba, illetve amelyeknek általuk történő korábbi birtoklását **K. K.** és **K. E.** a tanúvallomásaiban elismerte. Ugyanígy azokat is, amelyek odaszállításáról **B. J.** fuvarozó nyilatkozott. Ennek megfelelően a bizonyítási teher szükségszerűen meg kellett, hogy forduljon. A teljes bizonyító erejű okiratba foglalt adásvételi szerződések tartalmából kiindulva az alpereseknek kellett volna bizonyítaniuk azt, hogy az ingatlant nem kiürített, hanem bútorozott állapotban adták át részükre, illetve, hogy a fényképeken látható ingóságok az ő tulajdonukat képezik. Az alperesek birtokba kerülését igazolta **K. Mné, V. Jné, V. Ané** tanúk vallomása is. A tényállításukat igazolja korabeli feljelentésük is.

Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítandó tényekre vonatkozó tájékoztatási kötelezettségét elmulasztotta és elmaradt dr. **J. Zs.** rendőr és az ingók kiadása kapcsán

helyszínen volt ügyvéd tanúkenti meghallgatása. Nem történt meg az alperesek feljelentése kapcsán lefoglalt iratok csatolása sem. Mellőzte bútórvásárlásuk igazolására a bútorbolt megkeresésére vonatkozó bizonyítási indítványukat is. Tájékoztatást arról sem kaptak, hogy az ingóságok értéke szakértői bizonyításra tartozik. Az elsőfokú bíróság a fényképfelvételeket nem kellő alapossággal és a CD-n csatolt fényképeket pedig bizonyítékként egyáltalán nem értékelte.

Az ingók értékének a megállapítására szakértői bizonyítást indítványoztak, és fenntartották a bútorbolt megkeresésére, a rendőrségen lefoglalt iratok csatolására, dr. **J. Zs.** rendőr tanúkenti meghallgatására vonatkozó indítványukat. A III. rendű alperes a tulajdonában álló ingatlanban bejelentett, így birtoklása hiányára nem lehet hivatkozni. Kifogásolták a használati díj kellő bizonyítás nélkül történt megállapítását is.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozták, hogy az ingatlanok birtokba adása az adásvételi szerződések ellenére, a teljes vételár kiegyenlítése előtt történt. Az elsőfokú bíróság a bizonyítás terhét helyesen telepítette, arról a felperesek kellő tájékoztatást kaptak.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ítélezése alapjául elfogadta és egyetértett érdemi döntésével és annak indokolásával is.

A felperesek másodlagos, az elsőfokú érdemi felülbírálatát kizáró fellebbezési kérelmét alaptalannak találta: a releváns adatok az ítélet tábla rendelkezésére álltak, lényeges eljárási jogszabálysértés és a bizonyítási eljárás kiegészítése szükségességének a hiányában az elsőfokú ítélet Pp. 252. §-ának (2) és (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezésének nem volt indoka.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján helyesen telepítette a felperesekre a bizonyítás kötelezettségét, a bizonyíthatatlanság jogkövetkezményeként a sikertelen bizonyítás terhét.

Azt, hogy valamely, bizonyítottan a vevők tulajdonában álló és a birtokba lépésükkor az ingatlanokba szállított vagyontárgy az eladók újbóli birtokba lépésekor megvolt, az ingatlanban maradt, ezáltal az eladók birtokába került, a perben az általános bizonyítási teher szabályai szerint az eladó alperesek tagadása miatt az igényérvényesítő felpereseknek kellett a perben bizonyítani. Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően helyesen tett eleget tájékoztatási kötelezettségének a felperesek bizonyítási kötelezettségéről a kiadni kért ingóságok tulajdoni és birtokhelyzetére, értékére vonatkozóan. Utóbbi esetben a szakértői véleményt jelölte meg szóba jöhető bizonyítékként. A tárgyalás berekesztése azt követően történt, hogy a felperesek a bizonyítási kötelezettségük ismeretében, a tárgyalás berekesztésére figyelmeztetésük ellenére további bizonyítékot nem kívántak megjelölni, noha az alperesek többek között az értéket is vitatták (8. és 49. sorszámú jegyzőkönyv). Így az elsőfokú eljárásban a felpereseknek nem volt elutasított bizonyítási indítványa. A fellebbezésben ezért a bizonyítási indítvány előterjesztése a Pp. 235. §-a (1) bekezdésébe ütközött.

Az igényt érvényesítő felpereseket terhelő bizonyítás sorrendje a perben az alperesek birtokba lépése időpontjára vonatkozóan a következő volt: elsődlegesen azt tartoztak bizonyítani, hogy a kérdéses vagyontárgyak az tulajdonukban, de az alperesek birtokában vannak. Az ingók értékének a bizonyítása csak a tulajdoni, majd a birtokhelyzet kétséget kizáró bizonyítását követően vált volna szükségessé abban az esetben, ha az alperesek azokat természetben kiadni nem tudják.

A fentiek szerinti általános bizonyítási teher érvényesül abban az esetben is, ha a felperesek az ingatlanokat az alperesek távollétében hagyták el, az ingatlanok átengedett birtokát formálisan nem adták vissza. Ez esetben is a vagyontárgyaik tekintetében az ő birtokolásukat kell vélelmezni. Ha nem bizonyított, hogy a felperesek az ingatlanok elhagyásakor bizonyítottan meglévő, ott volt vagyontárgyuk az ingatlanokban maradt, az alperesek természetben kiadásra, annak hiányában értékbeni megtérítésre nem kötelezhetőek.

A fentiek szerinti általános bizonyítási terhet kizárólag a birtokhelyzet tekintetében és csak olyan tényállás esetén lehet átfordítani, ha egyértelműen bizonyított a peradatokból, hogy a felperesek az ingatlanokat igazoltan saját ingóságaiuk nélkül kényszerültek 2009. május 7-én elhagyni, a birtoklástól őket az alperesek az általuk állított módon fosztották meg, az ingatlanokat távollétükben lezárták, azokon zárat cseréltek. Ha azonban a felperesek által a perben nem bizonyított az, hogy az általuk kiadni kért ingók tulajdonosai és azt a perbeli ingatlanokban használták, a további bizonyítás a kiköltözésük körülményeire, a 2009. május 7-én fennálló birtokhelyzetre, értékekre egyaránt szükségtelen.

Az ítéletábra annak alátámasztására, hogy a felpereseket terhelő általános bizonyítási teher a perben nem fordult meg, kiemeli a per következő, elsősorban a szerződéses okiratokon és a felperesek előadásain alapuló adatait.

Mindkét ingatlan eladása a vételár kifizetéséig a tulajdonjog fenntartásával történt. A **m.-i** **..62/3** helyrajzi számú ingatlanra kötött első szerződés 2009. február 24-i okiratban történt felbontásakor nem utaltak a felek birtokhelyzetre, nyilatkozatuk szerint a jogügyletből fakadóan nincs követelésük. Az új szerződés a vételár megfizetésékor esedékes, jegyzőkönyvkészítés mellett történő birtokbaadást írt elő, míg a **..62/4** helyrajzi számú ingatlanra kötött előszerződés 2.2. pontja szerint az ingatlan birtokbaadása a foglaló eladók számláján történő jóváírásával egyidejűleg történik. A szerződéses kikötések teljesülése ellenére történt a felperesek kérelmére 2008. őszén mindkét ingatlan birtokbaadása. Az engedett használat alakiság és indokolás nélkül felmondható szívességi használat volt, nem igényelte az adásvételi szerződéstől az alperesek elállását. A felperesek nem vitatták a vételár teljesítése nélkül eltelt fizetési határidőt követő alperesi felszólítást az ingatlan elhagyására.

Helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság a felperesek ellentmondó előadásait az ingatlan elhagyásának a körülményeire. A per adatai a II. rendű felperes állításait annyiban támasztotta alá, hogy az I. rendű felperes már korábban távozott, kiskorú gyermekét pedig

azt megelőzően az édesanyjához vitte. **L. I. Gné** tanú vallomása szerint az I. rendű felperestől úgy tudta, hogy külföldre költöznek, a gyereket ezért veszik ki az óvodából.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által ismertetéssel a per anyagává tett büntető per iratai alapján megállapította azt is, hogy az I. rendű felperes többrendbeli csalás miatt történt elítélésével befejezett ügyben a nyomozás már a perrel érintett időszakban folyamatban volt. Az E.-i Rendőrkapitányság 2009. június 18-án elrendelte az I. rendű felperes körözését, egyben elfogását azzal az indokolással, hogy a **zs.-i** állandó lakcímén nem tartózkodik, tartózkodási helye nem ismert, és a felkutatására tett addigi intézkedések nem vezettek eredményre (nyomozati iratok 1031. oldal).

Az óvodai iratok, az érdektelen tanú vallomása, az I. rendű felperessel szemben az elfogatóparancs kiadásához vezető rendőrségi intézkedések a felperesek következtlen előadása ellenében azt támasztják alá, hogy a felperesek az ingatlant önként hagyták el, az I. rendű felperes már korábban, a II. rendű felperes pedig a vételár megfizetésére engedett 2009. május 6-i 16 órai határidőt követően, másnap reggelre. Az alperesek zárat csak azt követően cseréltek.

A felperesek nem tettek következetes előadást az ingóságaikra vonatkozóan sem. Az I. rendű felperes ellentmondó tényeket állított: bútorozatlan albérletből ingóságaikkal teherautóval költöztek, mégis 9 ágyat a **m.-i** iskola igazgatójától kértek kölcsön, majd a **p.-i** bútorboltban vettek ágyat, szekrényt (9. sorszám); franciaágyat, komódot, gyerekheverőt, két éjjeli szekrényt (11. sorszám), a II. rendű felperes édesanyjától kaptak ágyneműt, edényt, bútorokat, lakásfelszereléseket (11. sorszám). 2009. május 9-én a hátrahagyott iratok, mint visszaélés okirattal vétségének gyanúja miatt tett feljelentését a **Gy.-i** Rendőrkapitányság .../Bü. számú határozatában azzal az indokkal utasította el, hogy azokat a II. rendű alperes leadta és továbbították a feljelentő részére. A II. rendű felperes 2013. március 12-én megtartott tárgyaláson a személyes meghallgatásakor úgy nyilatkozott, hogy a kisebb lakásban csak ruhaneműk és kisebb dolgok voltak. Ugyanakkor a 34. sorszámú beadványában a kisebbik házban hagyott ingóságként jelölt meg több bútordarabot, szőnyeget, függönyt, műszaki cikket és számtalan egyéb ingóságot.

A személyes meghallgatásakor a II. rendű felperes a csatolt fényképfelvételeket jelölte meg azon tényállításuk bizonyítékeként, hogy a kért ingóságok azon a napon is az ingatlanokban voltak, amikor utoljára tartózkodtak ott. Téves az a fellebbezési érvelés, hogy az elsőfokú bíróság a CD-n csatolt fényképeket sem értékelte, a CD-n rögzített fotókat ugyanis 24. sorszám alatt a II. rendű felperes kinyomtatva is csatolta. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a fényképfelvételek nem bizonyítják sem azt, hogy az azokon látható bútorok a felperesek tulajdona, sem azt, hogy az ingatlanokban maradtak.

A tanúvallomások közül az ítéletábra is kiemeli **A. I.** vallomását, aki a felperesekkel és az alperesekkel is baráti kapcsolatot ápolt. Az ingatlanban a felperesek beköltözését megelőzően és azt követően is többször megfordult. Vallomása szerint a felperesek ottléte alatt változást nem tapasztalt. Olyan ingóságot, ami kétséget kizáróan a felperesek tulajdonát képezte, utolsó ottjártakor, 2009. tavaszán sem látott. Hasonló vallomást tett **T.**

B. Sz. és **L. I. Gné** tanú is. **B. E.** óvónő írásbeli nyilatkozata szerint családlátogatásakor a ház a bérbeadók bútoraival volt berendezve, ott korábban már járt.

Az ítélet tábla az általa is kiemelt, érdektelen tanúvallomásokra és az I. rendű felperes elköltözés közeli feljelentésére is figyelemmel az elsőfokú bírósággal egyetértően azt állapította meg, a felperesek 100 000 forintot meg nem haladó értékű ruhanemű és gyermek íróasztal kivételével nem bizonyították azt, hogy az általuk kiadni kért ingóságai az alperesek birtokába kerültek.

Az ítélet tábla a fellebbezés érveire tekintettel mutat rá arra, hogy a 2013. december 11-én megtartott tárgyaláson a II. rendű felperes az alperesek használati díj iránti követelését arra tekintettel vitatta, hogy ilyen kikötést a szerződések nem tartalmaztak. Az alperesek kifogását az ítélet tábla sem találta alaposnak. Azon túl, hogy a felperesek birtoklása nem az adásvételi szerződéseken alapult, az elállás csak az egyik kapcsán igazolt. A szívességi lakáshasználatot pedig az alperesek utólag nem teheték visszterhessé.

A beszámítási kifogással az I-II. rendű alperesek által az I. rendű felperessel szemben érvényesített 1 000 000 forint foglalo követelés a gázkazán 350 000 forint értékének beszámításával is meghaladja a felperesek által alappal érvényesített 100 000 forintot, ezért a használati díj igény alapossága a keresetet elutasító érdemi döntés szempontjából nem releváns.

A fellebbezés rendes perorvoslat jellege folytán az ítélet tábla, mint másodfokú bíróság reformatórius jogkörben jár el, a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján teljes egészében felülbírálhatja az elsőfokú ítéletben rögzített tényállást, ahhoz nincs kötve. Az elsőfokú bíróság által megállapítottaktól függetlenül, önállóan felülmérlegelheti a bizonyítás eredményét és új tényállást állapíthat meg. Az ítélet tábla azonban a felperesek fellebbezési érveinek az értékelésével nem látott okot a bizonyítás eredményének felülmérlegelésére és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítására, annak alapján eltérő jogkövetkeztetés levonására.

Mindezekre tekintettel azt kellett megállapítani, hogy a fellebbezésben megjelölt okok miatt az elsőfokú bíróság ítélete nem jogszabálysértő. Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, a fellebbezés érvei miatt szükséges indokolásbeli kiegészítéssel, helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján viselik a másodfokú eljárásban felmerült perköltséget. A helytállási kötelezettségük élettársi közös vagyoni igény érvényesítésére tekintettel a Pp. 82. §-ának (1) bekezdése alapján egyetemleges.

Az ítélet tábla a közös jogi képviselőre tekintettel az alpereseket együttesen illető költséget a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg. Figyelemmel volt az elsőfokú eljárásban megállapított díjra, a fellebbezés tárgyaláson kívül történt elbírálására és a fellebbezési ellenkérelem indokolta ügyvédi tevékenységre.

A felperesek az Itv. 59. §-ának (1) bekezdése alapján a fellebbezési illeték előzetes megfizetése alól mentesültek. Az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése szerint a 6 174 600 forint fellebbezett érték, mint illetékalap után a 46. § (1) bekezdés alapján a 8 % mértékű, 494 000 forint fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján viselik.

D e b r e c e n, 2014. október 7.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -